

A/A

Warszawa, dnia 22.03.2011 r.

UZP/DPIO-JNII/3069/M

SĄD OKRĘGOWY W KONINIE

I Wydział Cywilny

ul. Energetyka 5, 62-510 Konin

Skarżący: Prezes Urzędu Zamówień Publicznych

ul. Postępu 17A, 02-676 Warszawa

Strona przeciwna skargi: 1. Zamawiający

Miasto Konin – Urząd Miejski w Koninie

Plac Wolności 1, 62-500 Konin

reprezentowane przez radcę prawnego
Miroslawę Adamiak-Lewandowska

2. Odwołujący

**Szymon Rapel, prowadzący działalność
gospodarczą pod firmą SZART Szymon
Rapel**

ul. Pionierów 55, 62-510 Konin

reprezentowany przez adwokata Remigiusza
Szczepaniaka (adres: Kancelaria Adwokacka,
ul. Chopina 23D/14, 62-510 Konin)

3. Uczestnik postępowania

**Piotr Zbyszewski, prowadzący działalność
gospodarczą pod firmą Zakład Usługowo
Handlowy AGROMAX**

ul. Sosnowa 13, Wola Podłęzna, 62-510 Konin

reprezentowany przez radcę prawnego
Agnieszkę Suhecką (adres: Kancelaria
Radców Prawnych, Brudkiewicz, Musiał,
Suhecka i Partnerzy sp.p., ul. Garbary 31/4,
61-868 Poznań)

Sygn. akt KIO 313/11

SKARGA PREZESA URZĘDU ZAMÓWIEŃ PUBLICZNYCH
na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 1 marca 2011 r.
(sygn. akt KIO 313/11)

Na podstawie art. 198b ust. 4 zd. 1 w zw. z art. 198a ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.) – zwanej dalej „ustawą PZP” - oraz art. 60 § 1 zd. 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 198b ust. 4 zd. 3 ustawy PZP zaskarzam w całości wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 1 marca 2011 r. sygn. akt KIO 313/11.

Krajowej Izbie Odwoławczej zarzucam naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- 1) art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP, poprzez błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu, że wskazanie przez wykonawcę w ofercie niewłaściwej stawki podatku od towarów i usług (VAT) nie stanowi błędu w obliczeniu ceny, a w konsekwencji nieprawidłowe uznanie, że oferta odwołującego nie zawierała błędów w obliczeniu ceny, pomimo że odwołujący w poz. 13, 14, 15 (w zakresie kostki), 19, 20 (w zakresie naprawy ogrodzenia i urządzeń zabawowych), 21 i 25 formularza cenowego wskazał stawkę podatku VAT w wysokości 8% zamiast 23%, a przez to błędne uznanie, że oferta odwołującego nie podlegała odrzuceniu na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP;
- 2) art. 41 ust. 1 w zw. z art. 146a pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) – zwanej dalej „ustawą VAT” – poprzez ich niezastosowanie, a w konsekwencji brak ustalenia, że podana przez odwołującego w poz. 13, 14, 15 (w zakresie kostki), 19, 20 (w zakresie naprawy ogrodzenia i urządzeń zabawowych), 21 i 25 formularza cenowego oferty stawka podatku VAT w wysokości 8% jest nieprawidłowa (błędna).

Wskazując na powyższe na podstawie art. 198c w zw. z art. 198f ust. 2 zd. 2 oraz art. 60 § 1 zd. 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 198b ust. 4 zd. 3 ustawy PZP wnoszę o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie odwołania;
- 2) rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego zgodnie z art. 198f ust. 5 in fine ustawy PZP i jednocześnie nieobciążanie żadnej ze stron kosztami postępowania skargowego (art. 102 k.p.c.).

UZASADNIENIE

I. Uzasadnienie formalne skargi:

W myśl postanowienia art. 198b ust. 4 zd. 1 ustawy PZP w terminie 21 dni od dnia wydania orzeczenia skargę na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej (art. 198a ust. 1 ustawy PZP) może wnieść także Prezes Urzędu Zamówień Publicznych (dalej „Prezes Urzędu”). Przywołany przepis

ustawy PZP stanowi podstawę prawną legitymacji procesowej Prezesa Urzędu do występowania w niniejszej sprawie w charakterze skarżącego. Jednocześnie zgodnie z art. 154 pkt 13 ustawy PZP Prezes Urzędu – jako centralny organ administracji rządowej właściwy w sprawach zamówień publicznych (art. 152 ust. 1 ustawy PZP) – dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów o zamówieniach, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego.

Wskazując na powyższe należy stwierdzić, iż ustawa PZP wyposażyła Prezesa Urzędu w szczególne kompetencje w zakresie weryfikacji zgodności z prawem orzeczeń Krajowej Izby Odwoławczej. W tym zakresie realizują się uprawnienia władcze Prezesa Urzędu jako organu administracji publicznej czuwającego nad przestrzeganiem zasad systemu zamówień publicznych.

Stosownie do postanowienia art. 198b ust. 4 zd. 3 ustawy PZP do czynności podejmowanych przez Prezesa Urzędu stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego o prokuratorze. Tym samym Prezes Urzędu na skutek wniesienia skargi uzyskuje status strony postępowania sądowego, ale na wzór statusu prokuratora. Z powyższych względów do udziału Prezesa Urzędu w postępowaniu ze skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy art. 60 § 1 zd. 2 i 3 k.p.c. Tym samym Prezes Urzędu wnosząc skargę na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej nie jest związany z żadną ze stron sporu. Prezes Urzędu może składać oświadczenia i zgłaszać wnioski, jakie uzna za celowe, oraz przytaczać fakty i dowody na ich potwierdzenie.

W świetle powyższego należy stwierdzić, iż Prezes Urzędu wnosząc skargę nie działa w interesie żadnej ze stron sporu (zamawiającego, odwołującego czy uczestnika postępowania), ale w interesie publicznym związanym z prawidłowym funkcjonowaniem systemu zamówień publicznych.

II. Uzasadnienie zarzutów skargi:

- I. Przechodząc do uzasadnienia zarzutów niniejszej skargi należy w pierwszej kolejności wskazać, iż Krajowa Izba Odwoławcza (zamiennie „Izba”) naruszyła art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP poprzez błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu, że wskazanie przez wykonawcę w ofercie niewłaściwej stawki podatku VAT nie stanowi błędu w obliczeniu ceny.

Swoje stanowisko w tym zakresie Krajowa Izba Odwoławcza oparła na następujących argumentach. Po pierwsze, Izba wskazała, że art. 89 ust. 1 ustawy PZP zawiera zamknięty katalog przesłanek odrzucenia oferty, w którym *expressis verbis* nie wymienia się przypadku zastosowania do obliczenia ceny ofertowej nieprawidłowej stawki podatku VAT. Zastosowanie zatem do takiego przypadku art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP może wynikać jedynie z określonej wykładni tego przepisu. Tak więc w ocenie Izby przepis ten znajduje

zastosowaniowe do sytuacji, gdy wykonawca obliczając cenę swojej oferty nie zastosował się do sposobu obliczenia ceny opisanego w specyfikacji istotnych warunków zamówienia (SIWZ) i otrzymał cenę ofertową inną niż w przypadku postępowania zgodnego z instrukcjami zamawiającego. Po drugie, w ocenie Izby to treści SIWZ należy przypisać możliwość określenia żądanego sposobu obliczania ceny, względem którego należy następnie oceniać prawidłowość cen ofertowych w tym zakresie i na podstawie dyspozycji art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP odrzucać oferty zawierające błędy w obliczeniu ceny. Po trzecie, Izba wskazała, że naliczenie i odprowadzenie podatku VAT obciąża wyłącznie wykonawcę jako podatnika tego podatku, i to on ponosi ryzyko i pełną odpowiedzialność z tego tytułu. Nie jest dopuszczalna jakakolwiek dowolność wykonawcy w rozliczeniach podatkowych. Po czwarte, w ocenie Izby uwzględniona w ofercie stawka czy kwota podatku VAT nie wpływa w żaden sposób na porównywalność ofert, na wynik ich oceny, gdyż zamawiający dokonując oceny ofert bierze pod uwagę ceny ofertowe brutto, a więc wykonawca nie może – posługując się określoną stawką podatku – wpłynąć na swoją pozycję w rankingu ofert. Zatem fakt uwzględnienia określonej stawki przy wskazaniu w ofercie wysokości podatku od towarów i usług nie ma wpływu na zachowanie zasady uczciwej konkurencji i równego traktowania wykonawców. Co więcej, zaofferowana cena brutto wiąże wykonawcę i pozostaje niezmienna w toku realizacji zamówienia, niezależnie od zmian przepisów podatkowych w okresie między złożeniem oferty a realizacją zamówienia oraz od rozliczeń wykonawcy z organami podatkowymi, nie stwarza więc żadnego ryzyka po stronie zamawiającego. Po piąte, Izba podniosła, że przepisy ustawy PZP nie obligują zamawiającego do weryfikowania wysokości podatku uwzględnionego w ofercie. Podobnie przepisy Kodeksu cywilnego, mającego zastosowanie do umów o zamówienie publiczne, nie przewidują sankcji nieważności czynności prawnej w przypadku wystąpienia błędów o charakterze podatkowym, a strony tych czynności nie są zobowiązane do kontrolowania prawidłowości wywiązywania się przez ich kontrahentów z obowiązków podatkowych. W tym zakresie Izba powołując się na inny wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 29 marca 2010 r. (sygn. akt KIO/UZP/260/10) wskazała, że przyporządkowanie nieprawidłowej stawki podatku VAT do błędu w obliczeniu ceny stanowi nadmierne przenoszenie regulacji administracyjnoprawnych w sferę normowania prawa cywilnego, którego zamówienia publiczne są częścią jako umowy zawierane pomiędzy zamawiającymi a wykonawcami. Powołując się zaś na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 7 lipca 2010 r. (sygn. akt KIO 1280/10), w którym nawiązano do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2006 r. (sygn. akt III CZP 54/06) Izba wskazała, że podatek od towarów i usług jest elementem ceny, tym samym zastosowanie właściwej stawki podatku objęte jest sferą dyspozytywności wykonawcy. W związku z tym należy przyjąć, że cena podlega kontroli zamawiającego tylko w takim zakresie, jaki wynika wprost z przepisów prawa. Cena jest kategorią w pełni umowną, podlegającą dyspozycji wykonawcy, który składa ofertę i na rzecz którego będzie dokonywana zapłata za wykonanie zamówienia.

Argumentując powyższe Izba wskazała na odrębność zobowiązań podatkowych od zobowiązań cywilnoprawnych. W tym zakresie Izba powołała wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r. (sygn. akt III RN 170/01), w którym Sąd Najwyższy wskazał, że zobowiązanie podatkowe ma charakter publicznoprawny, a nie cywilnoprawny i dlatego zarówno obowiązkowi podatkowemu, jak i odpowiedzialności za zobowiązania podatkowe nie można wyprowadzać z postanowień umowy cywilnoprawnej. Podobnie w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 maja 1999 r. (sygn. akt III SA 5036/98), Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że treść umowy cywilnoprawnej ma skutek wyłącznie pomiędzy stronami tej umowy i nie może modyfikować treści obowiązku podatkowego, który jest stosunkiem administracyjnoprawnym między poszczególnymi podatnikami a budżetem państwa i kształtowany jest bezpośrednio przez normy prawa podatkowego. Po szóste, zdaniem Izby przy ustalaniu ceny ofertowej nie ma miejsca stosowanie przepisów podatkowych w znaczeniu obliczenia wysokości zobowiązania podatkowego. Złożenie oferty w postępowaniu o zamówienie publiczne nie prowadzi bowiem do powstania obowiązku podatkowego wykonawcy – obowiązek ten co do zasady powstaje z chwilą wydania towaru lub wykonania usługi (art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.). Wykonawca zobowiązany jest więc do zastosowania prawidłowej (wynikającej z przepisów powszechnie obowiązujących) stawki podatku VAT. Nie oznacza to, że stosuje określoną stawkę w ofercie, w której jedynie oświadcza, iż cena ofertowa uwzględnia podatek od towarów i usług, a wysokość tego podatku ma charakter informacyjny. Po siódme, Izba uznała, że za słusznością prezentowanego stanowiska przemawia definicja ceny zawarta w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050, z późn. zm.). Powołując się na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 4 stycznia 2011 r. (sygn. akt KIO 2746/10) Izba wskazała, że definicja ceny „nie nakłada na adresatów ustawy o cenach jakichkolwiek obowiązków związanych ze sposobem obliczenia ceny. Przepis określa jedynie w jakim znaczeniu terminem tym posługuje się ustawa o cenach oraz oznacza, że w przypadku braku odmiennego ukształtowania stosunku umownego przez strony, w cenie, wskazanej jako zapłata na rzecz wykonującego świadczenie niepieniężne przedsiębiorcy, zawiera się podatek od wartości dodanej. Użyty w definicji ceny zwrot „uwzględnia się” nie oznacza, iż podatek od towarów i usług, i w jakiej wysokości, uwzględnić ma faktycznie sprzedawca. Oznacza natomiast, iż podatek taki w określonych zakresie normowania przypadkach uznaje się za wliczony w cenę (w wynikającej z obowiązujących przepisów wysokości)”. I po ósme, Izba podniosła, że postępowanie o zamówienie publiczne zmierza do ukształtowania stosunku cywilnoprawnego (zawarcie umowy o dostawę, usługi lub roboty budowlane), a cena ofertowa jest elementem oświadczenia woli podmiotu ubiegającego się o udzielenie zamówienia. Wobec tego niewątpliwym jest, że uwzględniony w cenie podatek VAT jest tylko

jednym z wielu elementów ceny, a ustalenia jego wysokości w ofercie – jako niewiążącego z prawnopodatkowego punktu widzenia – nie można oceniać w kategoriach błędu.

- II. W tym miejscu należy wskazać, iż zaskarżony wyrok Krajowej Izby Odwoławczej wpisuje się najnowszą linię orzecniczą Krajowej Izby Odwoławczej dotyczącą oceny skutków prawnych zastosowania błędnej stawki podatku VAT przy obliczeniu ceny ofertowej. Podobne stanowisko prawne do zaprezentowanego w zaskarżonym wyroku zostało zawarte w wyrokach Krajowej Izby Odwoławczej: z dnia 29 marca 2010 r. (sygn. akt KIO/UZP/260/10), z dnia 18 czerwca 2010 r. (sygn. akt KIO 1053/10), z dnia 7 lipca 2010 r. (sygn. akt KIO 1287/10), z dnia 7 lipca 2010 r. (sygn. akt KIO 1280/10), z dnia 14 lipca 2010 r. (sygn. akt KIO 1405/10), z dnia 30 lipca 2010 r. (sygn. akt KIO 1476/10), z dnia 13 sierpnia 2010 r. (sygn. akt KIO 1620/10), z dnia 23 sierpnia 2010 r. (sygn. akt KIO 1667/10), z dnia 6 września 2010 r. (sygn. akt KIO 1779/10), z dnia 7 września 2010 r. (sygn. akt KIO 1884/10), z dnia 20 października 2010 r. (sygn. akt KIO 2194/10), z dnia 5 listopada 2010 r. (sygn. akt KIO 2326/10), z dnia 4 stycznia 2011 r. (sygn. akt KIO 2746/10) oraz z dnia 1 lutego 2011 (sygn. akt KIO 106/11).

W tym zakresie powyższy kierunek wykładni art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP stanowi odejście od dotychczasowej linii orzecniczej Krajowej Izby Odwoławczej, według której konsekwentnie przyjmowano, iż zastosowanie błędnej stawki podatku VAT jest błędem w obliczeniu ceny. Takie stanowisko Krajowa Izba Odwoławcza zajęła m.in. w wyrokach: z dnia 5 lutego 2009 r. (sygn. akt KIO/UZP 107/09), z dnia 10 sierpnia 2009 r. (sygn. akt KIO/UZP 971/09), z dnia 15 stycznia 2010 r. (sygn. akt KIO/UZP 1685/09), z dnia 21 stycznia 2010 r. (sygn. akt KIO/UZP 1709/09), z dnia 9 marca 2010 r. (sygn. akt KIO/UZP 74/10), z dnia 1 kwietnia 2010 r. (sygn. akt KIO/UZP 275/10), z dnia 1 kwietnia 2010 r. (sygn. akt KIO/UZP 329/10), z dnia 26 maja 2010 r. (sygn. akt KIO 845/10), z dnia 13 sierpnia 2010 r. (sygn. akt KIO 1593/10), z dnia 27 sierpnia 2010 r. (sygn. akt KIO 1721/10, KIO 1746/10), z dnia 30 września 2010 r. (sygn. akt KIO/UZP 1997/10) oraz z dnia 4 listopada 2010 r. (sygn. akt KIO 2304/10, KIO 2309/10).

Wskazując na powyższe należy stwierdzić, iż w orzecnictwie Krajowej Izby Odwoławczej zarysowała się istotna rozbieżność co do oceny skutków prawnych zastosowania błędnej stawki podatku VAT przy obliczeniu ceny ofertowej.

Należy przy tym wskazać, iż w orzecnictwie sądów powszechnych konsekwentnie przyjmuje się, że zastosowanie przez wykonawcę nieprawidłowej stawki podatku VAT stanowi błąd w obliczeniu ceny w rozumieniu art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP. Takie stanowisko zostało zajęte m.in. w: wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 września 2005 r., II Ca 1063/05; wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 czerwca 2003 r., V Ca 222/03; wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 12 września 2008 r., X Ga 101/08/za; wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 20 marca 2009 r., X Ga 48/09; wyroku Sądu Okręgowego

w Rzeszowie z dnia 5 czerwca 2009 r., VI Ga 28/09 VI Ga 30/09; wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 sierpnia 2009 r., V Ca 1360/09; wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 6 listopada 2009 r., IX Ca 709/09; wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 9 listopada 2009 r., IX Ca 736/09 oraz w wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 30 czerwca 2010 r., VI Ga 85/10.

W związku z powyższym należy również stwierdzić, iż zaskarżony wyrok Krajowej Izby Odwoławczej stanowi odejście od dotychczasowej linii orzeczniczej sądów powszechnych sprawujących kontrolę instancyjną nad orzeczeniami Krajowej Izby Odwoławczej (arg. z art. 198a ust. 1 ustawy PZP).

- III. Dokonując rekapitulacji przedstawionej powyżej argumentacji Krajowej Izby Odwoławczej zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku można wskazać na dwa zasadnicze motywy rozstrzygnięcia przyjętego przez Izbę. Po pierwsze, określenie stawki podatku VAT w cenie ofertowej nie ma znaczenia dla istnienia obowiązku prawnopodatkowego z tytułu tego podatku. Niezależenie od kwoty podatku przyjętej w ofercie i tak wykonawca jest zobowiązany do zapłaty podatku w prawidłowej wysokości wynikającej z przepisów prawa podatkowego, co wynika z odrębności stosunków cywilnoprawnych (umowy o zamówienie publiczne) od stosunków prawnopodatkowych (obowiązku podatkowego z tytułu podatku VAT). I po drugie błędne określenie stawki podatku nie ma w ocenie Izby wpływu na porównywalność ofert, które są oceniane w kwotach brutto. Taka też cena będzie miała charakter wiążących dla wykonawcy w toku wykonania zamówienia publicznego.

Z istoty powyższych motywów można wywieść, iż Krajowa Izba Odwoławcza uznała, że zastosowanie przy obliczeniu ceny niewłaściwej stawki podatku VAT nie stanowi błędu w rozumieniu art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP z uwagi na skutki, a właściwie ich brak, jakie wynikają z zastosowania nieprawidłowej stawki podatku VAT. Tak więc ocena zastosowania nieprawidłowej stawki podatku VAT w cenie ofertowej została dokonana przez Izbę poprzez przyzmat skutków jakie wywołuje zastosowanie takiej stawki (zarówno prawnopodatkowych jak i cywilnoprawnych). Pozwala to na poczynienie konstatacji, iż w ocenie Izby zastosowanie błędnej stawki podatku VAT przy obliczeniu ceny ofertowej nie stanowi błędu w rozumieniu art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP nie z tego względu, iż nie jest to błąd w znaczeniu obiektywnym (niezgodność zastosowanej stawki z obowiązującymi przepisami prawa), ale ze względu na skutki takiego błędu.

W świetle powyższego stanowiska, o tym czy w danym przypadku mamy do czynienia z błędem w obliczeniu ceny w rozumieniu art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP winna decydować ocena skutków takiego błędu, a nie samo stwierdzenie, iż jest to błąd w obliczeniu ceny. Przyjmując konsekwentnie to stanowisko należałoby dojść do przekonania, iż w każdym przypadku błędnego obliczenia ceny ofertowej, niezależnie od tego jakiej składowej ceny taki błąd dotyczy (nieprawidłowa stawka podatku VAT, nieprawidłowa jednostka

rozliczeniowa itd.) koniecznym byłoby zbadanie skutków takiego błędu. Podstaw jurydycznych dla przyjęcia powyższego stanowiska nie zawiera jednak przedmiotowy art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP.

Art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP rzeczywiście nie określa *expressis verbis* przypadków stanowiących błąd w obliczeniu ceny, chociażby poprzez ich przykładowe wyliczenie, pozostawiając tę kwestię orzecznictwu i wykładni prawa. Nie mniej jednak z powyższej konstatacji płyną wnioski zgoła odmienne od tych, które przyjęła Izba. Jeżeli więc art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP nie egzemplifikuje przypadków stanowiących błąd w obliczeniu ceny ofertowej, to tym samym należy uznać, iż znajduje on zastosowanie do każdego przypadku obliczenia ceny na podstawie błędnych elementów składowych ceny (*lege non distinguente*). Innymi słowy błędem w obliczeniu ceny w rozumieniu art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP jest każdy błąd w jej obliczeniu, niezależnie od tego, jakiego elementu składowego ceny błąd ten dotyczy (stawki podatku VAT, rodzaju jednostki rozliczeniowej itd.). Tym samym za pozbawione racji należy uznać badanie „skutków” błędu w obliczeniu ceny. Potrzeba takiego badania nie wynika w szczególności z brzmienia art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP. Z brzmienia tego przepisu wynika bowiem jednoznacznie, iż obowiązkiem zamawiającego jest odrzucić ofertę w każdym przypadku, gdy zawiera błąd w obliczeniu ceny. Wynika to z kategoriycznego brzmienia tego przepisu. Tak więc samo tylko stwierdzenie, że cena ofertowa zawiera błąd w jej obliczeniu rodzi obowiązek odrzucenia oferty, bez konieczności dalszego badania skutków takiego błędu. Wyjątek dotyczy jedynie tych sytuacji, w których mamy do czynienia z oczywistą omyłką rachunkową, która może być poprawiona przez zamawiającego (arg. z art. 89 ust. 2 pkt 2 ustawy PZP). W każdym innym przypadku oferta podlega odrzuceniu.

Powyższe rozwiązanie przyjęte na gruncie art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP wynika z prostego założenia, iż o porównywalności ofert w zakresie oferowanej ceny możemy mówić wyłącznie w tych przypadkach, w których porównywane ceny zostały obliczone według tych samych reguł. Kwestia ta, jak się wydaje, nie może budzić wątpliwości. Dlatego też stosownie do postanowienia art. 36 ust. 1 pkt 12 ustawy PZP zamawiający zobowiązany jest do określenia w specyfikacji istotnych warunków zamówienia opisu sposobu obliczenia ceny. Opis ten jest wiążący dla wykonawców. Jedynie oferty zawierające cenę obliczoną zgodnie ze sposobem wskazanym w SIWZ mogą być przedmiotem porównania przez zamawiającego w toku czynności wyboru najkorzystniejszej oferty. Ma zatem rację Izba wskazując w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że wzorzec według którego dokonuje się oceny prawidłowości obliczenia ceny ofertowej wyznacza sposób obliczenia ceny zwarty w SIWZ.

Przenosząc powyższe uwagi na realia przedmiotowej sprawy należy uznać, iż w sytuacji w której zamawiający żądał od wykonawców obliczenia ceny poprzez wskazanie w formularzu cenowym (załącznik nr 3 do SIWZ) ceny jednostkowej netto, stawki podatku VAT, kwoty podatku, kwoty netto i brutto wartości prac dla danego zakresu przedmiotowego,

nie może budzić wątpliwości, iż wskazanie stawki podatku VAT oraz odpowiadającej jej kwoty podatku mieściło się w sposobie obliczenia ceny. Innymi słowy cena ofertowa miała być obliczona z uwzględnieniem stawki podatku VAT i kwoty tego podatku (zob. Część IX SIWZ – Opis sposobu obliczenia ceny oferty). Nie może przy tym budzić wątpliwości, iż nie chodziło w tym przypadku o podanie przez wykonawców jakichkolwiek stawek, ale stawek podatku VAT, a za takie mogą być uznane wyłącznie stawki wynikające z obowiązujących przepisów prawa na dzień upływu terminu składania ofert, stosowane dla danego rodzaju towarów lub usług.

W konsekwencji na przyjęty przez zamawiającego sposób obliczenia ceny składało się określenie kwoty netto – jako iloczynu liczby jednostek rozliczeniowych (m², ha, sztuk) i ceny jednostkowej netto - oraz kwoty podatku VAT obliczonej w oparciu o obowiązującą stawkę tego podatku dla poszczególnych zakresów prac. Suma tych dwóch wartości dawała cenę brutto. Po zsumowaniu cen brutto obliczonych dla poszczególnych zakresów prac, uzyskiwano łączną cenę brutto dla całego zakresu prac objętych przedmiotem danej części zamówienia (Rejonu).

Przy tak określonym sposobie obliczenia ceny ofertowej nie może budzić wątpliwości, iż zastosowanie nieprawidłowej stawki podatku VAT powodowało obliczenie nieprawidłowej kwoty tego podatku, a w konsekwencji skutkowało nieprawidłowym obliczeniem ceny brutto. Powyższe stanowi błąd w obliczeniu ceny. Należy bowiem wskazać, iż w przypadku zastosowania prawidłowej stawki podatku VAT wynik obliczenia ceny w postaci ceny brutto byłby inny od uzyskanego w wyniku zastosowania nieprawidłowej stawki podatku VAT. Powyższe przesądza stwierdzenie, iż w takim przypadku mamy do czynienia z błędem w obliczeniu ceny. Przy czym zastosowanie błędnej stawki podatku VAT nie stanowi oczywistej omyłki rachunkowej podlegającej poprawieniu przez zamawiającego w trybie art. 87 ust. 2 pkt 2 ustawy PZP.

Już samo stwierdzenie, że mamy do czynienia z błędem w obliczeniu ceny jest wystarczające do zastosowania art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP. Z takim właśnie przypadkiem mamy do czynienia w realiach niniejszej sprawy.

Przyjęciu powyższego stanowiska nie sprzeciwia się stwierdzenie, że zamawiający nie określił w formularzu cenowym (załącznik nr 3 do SIWZ) obowiązujących stawek podatku VAT. Nie do przyjęcia jest bowiem stanowisko Izby, według którego jedynie w sytuacji, określenia stawek podatku VAT przez zamawiającego ma on możliwość oceny prawidłowości zastosowanych stawek, które w takim przypadku winny być zgodne z tymi wskazanymi w SIWZ. Po pierwsze, obowiązek określenia wiążących stawek podatku VAT przez zamawiającego nie wynika z przepisów prawa. Istnienia takiego obowiązku nie można też wywieść z postanowienia art. 36 ust. 1 pkt 12 ustawy PZP. Po drugie, określenie prawidłowej stawki podatku VAT spoczywa w każdym przypadku na podatniku, który ponosi

odpowiedzialność za prawidłowość obliczenia podatku (arg. z art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług - Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.). I po trzeciej, z wyraźnego brzmienia art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP wynika obowiązek zamawiającego odrzucenia oferty, która zawiera błąd w obliczeniu ceny, niezależnie od tego jakiego elementu składowego ceny błąd ten dotyczy. Powyższe oznacza, iż zamawiający jest nie tylko uprawniony, ale także zobowiązany do sprawdzenia prawidłowości obliczenia ceny. W tym zakresie mieści się również obowiązek zbadania prawidłowości zastosowanej stawki podatku VAT.

Rekapitulując powyższe uwagi należy stwierdzić, iż w każdym przypadku określenia przez zamawiającego sposobu obliczenia ceny, w taki sposób, że wykonawca obliczając cenę ofertową (cenę brutto) jest zobowiązany do podania kwoty netto oraz kwoty podatku VAT, zastosowanie przez wykonawcę nieprawidłowej stawki podatku VAT powoduje, iż mamy do czynienia z błędem w obliczeniu ceny, do którego należy zastosować art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP.

Powyższej kwalifikacji skutków prawnych zastosowania błędnej stawki podatku VAT nie zmienia – i nie może zmieniać - fakt, iż niezależnie od kwoty podatku przyjętej w ofercie i tak w świetle przepisów prawnopodatkowych wykonawca jest zobowiązany do zapłaty podatku w wysokości uwzględniającej prawidłową stawkę tego podatku. Istotnie, określenie w ofercie wadliwej stawki podatku VAT nie ma jakiegokolwiek wpływu na wysokość zobowiązania podatkowego, o tym bowiem rozstrzygają bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa (ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług). Powyższe nie zmienia jednak faktu, iż sposób obliczenia ceny określony przez zamawiającego, w którym wymaga od wykonawców podania kwoty podatku VAT, ma dla nich charakter wiążący. Tym samym wykonawcy są zobowiązani do obliczenia ceny oferty z uwzględnieniem podatku VAT według obowiązujących stawek. Przyjęcie odmiennego stanowiska przeczyłoby istocie uprawnienia zamawiającego do określenia sposobu obliczenia ceny. Sposób obliczenia ceny obejmuje bowiem wszystkie składowe ceny, które służą jej obliczeniu. W świetle brzmienia art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP nie ma podstaw do wyłączenia z tej oceny kwoty i stawki podatku VAT. Argumentu za takim stanowiskiem nie może stanowić fakt niezależności samego zobowiązania podatkowego.

Stosownie do postanowienia art. 91 ust. 2 ustawy PZP obligatoryjnym kryterium wyboru oferty najkorzystniejszej jest cena. Cena stanowiąca podstawę do porównania ofert w toku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego jest kwotą brutto. Ustawa PZP definiując pojęcie ceny (art. 2 ust. 1) odsyła do definicji zawartej w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach. W myśl tego przepisu cena stanowi wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę; w cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy, jeżeli

na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu podatkiem od towarów i usług oraz podatkiem akcyzowym. W świetle przywołanej definicji ceny powinno jednak budzić wątpliwości stanowisko, iż w cenie brutto należy uwzględnić podatek VAT w wysokości obliczonej zgodnie z obowiązującymi stawkami. I bez znaczenia prawnego dla powyższego stwierdzenia pozostaje okoliczność, iż podanie w cenie nieprawidłowej stawki podatku VAT nie ma wpływu na wysokość samego zobowiązania podatkowego. Powyższe bowiem wynika z odrębności regulacji prawnopodatkowych od regulacji cywilnoprawnych.

Ustalony przez zamawiającego sposób obliczenia ceny wiąże zatem zarówno wykonawców – co do sposobu przygotowania oferty – jak i zamawiającego – co do sposobu badania prawidłowości złożonych ofert. Tym samym zgodnie z art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP zamawiający jest zobowiązany do odrzucenia oferty, która zawiera cenę obliczoną niezgodnie ze sposobem określonym w SIWZ. Powyższe nie jest poddane dyskrecjonalnej ocenie zamawiającego, lecz stanowi jego obowiązek. Zaniechanie zatem odrzucenia oferty zawierającej błędnie obliczoną cenę narusza zasadę równego traktowania wykonawców (art. 7 ust. 1 ustawy PZP).

W świetle art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP powyższa powinność zamawiającego nie zależy w żadnym stopniu od tego, czy z punktu widzenia prawnopodatkowego wykonawca i tak będzie zobowiązany do obliczenia i odprowadzenia podatku w prawidłowej wysokości. Bez znaczenia jest przy tym również fakt, iż cena brutto zaoferowana w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego byłby wiążąca dla wykonawcy przez cały okres obowiązywania umowy. Tak więc okoliczność, że wybór oferty z nieprawidłowo obliczoną ceną w zakresie podatku VAT nie powoduje po stronie zamawiającego dodatkowych zobowiązań finansowych jest irrelevantna. Istota rzeczy sprowadza się tutaj bowiem nie do powstania dodatkowych zobowiązań po stronie zamawiającego (obowiązku zapłaty ceny w wysokości uwzględniającej prawidłowo obliczony podatek VAT, co jak wskazano nie ma tutaj miejsca), ale do zachowania zasady równego traktowania wykonawców, w świetle której w przypadku ziszczenia się przesłanek do odrzucenia oferty winna być ona odrzucona.

Z powyższych względów nie można podzielić stanowiska Krajowej Izby Odwoławczej przedstawionego w zaskarżonym wyroku, że przyjęcie przez wykonawcę nieprawidłowej stawki podatku VAT, a w konsekwencji nieprawidłowe obliczenie ceny ofertowej, pozostaje bez wpływu na możliwość porównania i oceny ofert. Stanowisko to Izba opiera wyłącznie na stwierdzeniu, że przedmiotem porównania oceny ofert są ceny brutto określone w ofercie, które będą wiążące dla wykonawcy przez cały okres wykonania umowy. Można zatem dojść do przekonania, iż w ocenie Izby istotne znaczenia dla zamawiającego ma jedynie określenie ceny brutto. Jest to jednak założenie całkowicie błędne.

Po pierwsze, w świetle obowiązującej na gruncie ustawy PZP definicji ceny (art. 2 pkt 1) podatek VAT stanowi element cenotwórczy ustalanej. Bez wątpienia zatem przyjęcie określonej stawki podatku VAT ma wpływ na ustalenie ceny ofertowej wykonawcy. Skoro tak, ewentualne błędy w tym zakresie stanowią o niewłaściwym obliczeniu tej ceny. W ten sposób ceny porównywane w toku postępowania są oparte na różnych składowych ceny.

Po drugie, należy wskazać, iż dla zamawiających będących podatnikami podatku VAT (np. art. 3 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy PZP) podstawowe znaczenia ma określenie ceny netto. Powyższe wynika z faktu, że podatnik nie ponosi kosztu ekonomicznego podatku VAT ujętego w cenach płaconych przez niego za nabywane towary i usługi. Wynika to z prawa podatnika podatku VAT do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego (arg. z art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług). Tym samym kosztem zamówienia dla takiego zamawiającego jest cena netto, a nie brutto. Z tych względów dla tej kategorii zamawiających prawidłowe obliczenie ceny ofertowej (ceny brutto) z uwzględnieniem właściwej stawki podatku VAT będzie miało kluczowe znaczenie.

I po trzecie, do zaburzenia konkurencji będzie dochodziło chociażby w przypadku zastosowania, art. 91 ust. 3a ustawy PZP. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli złożono ofertę, której wybór prowadziłby do powstania obowiązku podatkowego zamawiającego zgodnie z przepisami o podatku od towarów i usług w zakresie dotyczącym wewnątrzspółnotowego nabycia towarów, zamawiający w celu oceny takiej oferty dolicza do przedstawionej w niej ceny podatek od towarów i usług, który miałby obowiązek wpłacić zgodnie z obowiązującymi przepisami (w tym przypadku cena płacona wykonawcy jest ceną netto). Zastosowanie zatem przez zamawiającego prawidłowej stawki podatku VAT w celu oceny oferty w ramach wewnątrzspółnotowego nabycia towarów i porównanie jej z ofertą zawierającą cenę brutto z nieprawidłową stawką VAT prowadzi w prosty sposób do zaburzenia porównywalności ofert. Przy czym tak też należy ocenić każdy inny przypadek porównania ofert zawierających kwotę podatku obliczoną z zastosowaniem nieprawidłowej stawki podatku VAT.

Nie można również podzielić stanowiska, że Krajowa Izba Odwoławcza nie jest uprawniona do orzekania w zakresie ustalenia prawidłowej stawki podatku VAT. Istotnie, Izba nie jest organem podatkowym powołanym do wydawania wiążących interpretacji prawa podatkowego (art. 14a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa – Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.). Nie mniej jednak jest organem orzecznictwem powołanym do stosowania prawa, w tym prawa podatkowego (arg. z art. 172 ust. 1 oraz art. 180-194 ustawy PZP w zw. z art. 1194 § 1 k.p.c. w zw. z art. 185 ust. 7 ustawy PZP). Brak jest jakichkolwiek podstaw jurydycznych do uznania, że kognicja Krajowej Izby Odwoławczej w zakresie rozpoznawania odwołań ma charakter ograniczony. Izba rozstrzygając sprawę odwoławczą jest zatem umocowana do rozstrzygania wszystkich kwestii prawnych związanych z daną

sprawą, w tym także do oceny prawidłowości zastosowanej w ofercie stawki podatku VAT (zob. wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie, z dnia 27 sierpnia 2009 r., V Ca 1360/09).

W świetle powyższego za w pełni uzasadniony należy uznać zarzut naruszenia przez Krajową Izbę Odwoławczą art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP poprzez błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu, że wskazanie przez wykonawcę w ofercie niewłaściwej stawki podatku od towarów i usług (VAT) nie stanowi błędu w obliczeniu ceny, a w konsekwencji nieprawidłowe uznanie, że oferta odwołującego nie zawierała błędu w obliczeniu ceny, pomimo że odwołujący w poz. 13, 14, 15 (w zakresie kostki), 19, 20 (w zakresie naprawy ogrodzenia i urządzeń zabawowych), 21 i 25 formularza cenowego wskazał stawkę podatku VAT w wysokości 8% zamiast 23%, a przez to błędne uznanie, że oferta odwołującego nie podlegała odrzuceniu na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP.

IV. Niezależnie od stwierdzenia, że zastosowanie nieprawidłowej stawki podatku VAT do obliczenia ceny ofertowej stanowi błąd w obliczeniu ceny w rozumieniu art. 89 ust. 1 pkt 6 ustawy PZP, konieczne jest również samo ustalenie, że stawki tego podatku zastosowane przez wykonawcę przy obliczeniu ceny ofertowej są rzeczywiście niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa podatkowego. W tym zakresie oferta wykonawcy podlega ocenie w świetle przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług i przepisów wykonawczy do tej ustawy.

W niniejszej sprawie Izba nie oceniła prawidłowości stawki podatku VAT zastosowanej przez odwołującego, z uwagi na fakt, iż w ocenie Izby było to zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy. Stanowisko to jak wykazano powyżej nie znajduje jednak usprawiedliwionych podstaw. Tym samym zasadnym jest postawienie Krajowej Izbie Odwoławczej zarzutu naruszenia art. 41 ust. 1 w zw. z art. 146a pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług poprzez ich niezastosowanie, a w konsekwencji brak ustalenia, że podana przez odwołującego w poz. 13, 14, 15 (w zakresie kostki), 19, 20 (w zakresie naprawy ogrodzenia i urządzeń zabawowych), 21 i 25 formularza cenowego oferty stawka podatku VAT w wysokości 8% jest nieprawidłowa (błędna).

Stosownie do postanowienia art. 41 ust. 1 w zw. z art. 146a pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, stawka podatku VAT wynosi, w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., 23% z zastrzeżeniem ust. 2-12c, art. 83, art. 119 ust. 7, art. 120 ust. 2 i 3, art. 122 i art. 129 ust. 1 tej ustawy. W myśl tego przepisu podstawową stawką podatku VAT jest zatem stawka 23%. Poza stawką 23% ustawa o podatku od towarów i usług przewiduje również stawki preferencyjne dla określonych grup towarów i usług w wysokości 8%, 5%, 4% oraz 0%. Możliwość zastosowania stawek preferencyjnych zachodzi jednak wyłącznie w przypadkach wyraźnie określonych w przepisach podatkowych. Jeżeli zatem brak jest przepisu szczególnego przewidującego

możliwość zastosowania stawki preferencyjnej wówczas stosuje się stawkę podstawową w wysokości 23%.

W odniesieniu do okoliczności niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż zakres prac określonych w formularzu cenowym w: poz. 13 („Naprawa i malowanie ławek i koszy”), poz. 14 („Naprawa i malowanie pomnika Inwalidów Wojennych ul. Wyszyńskiego”), poz. 15 („Pielęgnacja terenu zielonego ul Wyszyńskiego (zakres prac zgodnie z załącznikiem nr 1)” – w zakresie kostki – pow. 0.875 ha), poz. 19 („Montaż w/w urządzeń (tzn. ławki parkowe – betonowe”), poz. 20 („Pielęgnacja terenu w parku 700-lecia (zakres prac zgodnie z załącznikiem nr 1)” – w zakresie naprawy ogrodzenia (201m²) i urządzeń zabawowych (7 sztuk)), poz. 21 („Naprawa urządzeń zabawowych, metalowych i drewnianych wraz z piaskownicami na placach zabaw (zakres zgodnie nr 1 lit a, b, c, d, e, f)”) oraz poz. 25 („Naprawa ogrodzenia wraz z dwiema furtkami na placu zabaw ul. Wyzwolenia”) - wobec braku przepisu szczególnego, podlega opodatkowaniu podatkiem VAT w wysokości 23%, a nie jak wskazał odwołujący w ofercie w wysokości 8%.

Należy przy tym wskazać, iż ww. zakres prac nie mieści się w zakresie usług związanych z zagospodarowaniem terenów zieleni, określonych w pozycji 176 załącznika nr 3 do ustawy o podatku od towarów i usług (PKWiU: 81.30.10.0 – dawniej 01.41.12-00), do których znajduje zastosowanie preferencyjna stawka podatku VAT w wysokości 8%. Istotnie usługi związane z zagospodarowaniem terenów zieleni stanowiły główny przedmiot przedmiotowego zamówienia. Nie zmienia to jednak faktu, iż zamawiający dokonał w formularzu cenowym podziału prac na poszczególne ich rodzaje nakazując wykonawcom obliczyć cenę dla poszczególnych zakresów prac z uwzględnieniem właściwej stawki podatku VAT. Tym samym w odniesieniu do każdego z wyróżnionych w formularzu cenowym zakresów prac wykonawca zobowiązany był zastosować właściwą stawkę podatku VAT. Fakt, iż zasadniczy przedmiot zamówienia stanowiły prace objęte 8% stawką podatku VAT, nie oznacza, iż automatycznie stawka w tej wysokości winna być zastosowana do każdego rodzaju prac, niezależnie od ich prawnopodatkowego statusu. Tu zresztą należy wskazać, iż sam odwołujący do niektórych rodzajów prac prawidłowo zastosował w formularzu cenowym stawkę w wysokości 23% (patrz. poz. 17, 18, 22 i 24). Takie też stanowisko nie wynika bynajmniej z interpretacji podatkowej, na którą powołuje się odwołujący (interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu – ILPP1/443-683/08-3/KG). Pomijając w tym momencie fakt, iż opinia ta nie stanowi indywidualnej interpretacji prawa podatkowego dla wykonawcy, a zatem wykonawca nie może się na nią skutecznie powoływać, należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom wykonawcy nie wynika z niej, aby w sytuacji, gdy zamawiający dokonał podziału przedmiotu zamówienia na poszczególne zakresy prac podatnik (wykonawca) był uprawniony do zastosowania jednej stawki podatku VAT właściwej dla głównego przedmiotu zamówienia. Taka interpretacja ww. opinii jest całkowicie nieuprawniona. Z brzmienia pytania nr 2 wynika bowiem jednoznacznie, iż dotyczy ono

sytuacji hipotetycznej, w której cały przedmiot zamówienia byłby wykonywany jako utrzymanie terenów miejskich (tzw. usługa kompleksowa), co w okolicznościach sprawy, w której wydano przedmiotową opinię, nie miało miejsca. Stan faktyczny tej sprawy był podobny do niniejszej sprawy, w którym zamawiający dokonał podziału przedmiotu zamówienia na zadania, które były wyceniane odrębnie. Tym samym wykonawca stosował stawki właściwe dla danego zadania (22% dla zakupionego materiału roślinnego).

Stanowisko co do nieprawidłowego zastosowania do zakresu prac ujętych w ww. pozycjach formularza cenowego stawki podatku VAT w wysokości 8% potwierdzają załączone przez zamawiającego do odpowiedzi na odwołanie: opinia Naczelnika Urzędu Skarbowego w Koninie z dnia 21 lipca 2005 r. oraz Głównego Urzędu Statystycznego Departamentu Koordynacji i Organizacji Badań z dnia 5 maja 2005 r.

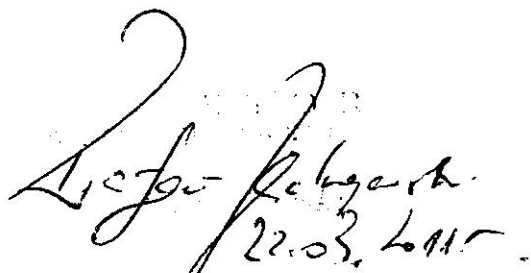
- V. Prezes Urzędu jako centralny organ administracji publicznej (statio fisci Skarbu Państwa) jest zwolniony na podstawie art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594, z późn. zm.) z obowiązku uiszczania opłat.
- VI. Stosownie do postanowienia art. 198b ust. 4 zd. 3 ustawy PZP do czynności podejmowanych przez Prezesa Urzędu stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego o prokuratorze. Po myśli natomiast art. 106 k.p.c. udział prokuratora w sprawie nie uzasadnia zasądzenia zwrotu kosztów na rzecz Skarbu Państwa ani od Skarbu Państwa. Tym samym wniesienie skargi w niniejszej sprawie nie uzasadnia zasądzenia zwrotu kosztów postępowania sądowego od Prezesa Urzędu na rzecz przeciwników skargi.
- VII. Prezes Urzędu wnosząc skargę w niniejszej sprawie korzysta ze szczególnej kompetencji wynikającej z przepisów prawa. W tym zakresie Prezes Urzędu nie działa ani na rzecz, ani w interesie żadnego z uczestników postępowania. Prezes Urzędu działa bowiem w ramach przysługujących mu kompetencji władczych (imperium). Powyższe w ocenie Prezesa Urzędu uzasadnia stanowisko, iż w sprawie wszczętej na skutek skargi Prezesa Urzędu wniesionej na podstawie art. 198b ust. 4 zd. 1 ustawy PZP zachodzi szczególny przypadek, o którym mowa w art. 102 k.p.c., uzasadniający nieobciążanie strony przegranej kosztami sądowymi w postępowaniu skargowym.

Przy czym z uwagi na fakt, iż rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego przed Krajową Izbą Odwoławczą (art. 198f ust. 5 in fine ustawy PZP) jest uzależnione od wyniku sprawy (uwzględnienia, bądź oddalenia odwołania) uzasadnionym jest jednak rozstrzygnięcie przez Sąd o poniesionych przez strony kosztach postępowania odwoławczego.

VIII. Właściwość miejscowa sądu jest usprawiedliwiona na podstawie art. 198b ust. 1 ustawy PZP.

IX. Jednocześnie skarżący wyjaśnia, iż stosownie do postanowienia art. 198b ust. 2 ustawy PZP odpisy niniejszej skargi zostały przesłane przeciwnikom skargi oraz ich pełnomocnikom.

W świetle powyższego niniejsza skarga jest konieczna i w pełni uzasadniona.

22.03.2015

Spis załączników:

Potwierdzenia przesłania odpisów skargi.

22-01-2014
